

El ser querido

Direcció: Rodrigo Sorogoyen **Guió:** Isabel Peña, Rodrigo Sorogoyen **Països:** Espanya, França **Durada:** 135 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Javier Bardem, Victoria Luengo, Melina Matthews, Raúl Arévalo... **Música:** Olivier Arson **Fotografia:** Àlex de Pablo **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 26/08/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

L'aclamat director de cinema Esteban Martínez (Bardem) és una llegenda tant per les seves pel·lícules com per un passat marcat per la violència i els excessos. En el seu nou projecte, ofereix un paper a la seva filla Emilia (Luengo) amb el pretext d'ajudar-la a relançar la seva carrera estancada com a actriu. Conviure en el set fomenta una proximitat que no han compartit en anys, però també reobrirà velles ferides que mai no van cicatritzar. (FilmAffinity)

CRÍTICA

16/05/2026 - CANES 2026: Rodrigo Sorogoyen signa una captivadora obra, escrita, dirigida i interpretada de forma extraordinària, sobre el complicat retrobament entre un pare director i la seva filla actriu

"Liv Ullmann deia: com més a prop hi ha la càmera, més cal treure's la màscara." Aquesta cita de la mítica actriu noruega, que s'introdueix discretament al cor del relat d'orfebreria de la fascinant **El ser querido**, de **Rodrigo Sorogoyen**, presentada a la competició oficial del 79è Festival de Canes (primera vegada en aquest nivell per a l'apassionant cineasta espanyol), reflecteix perfectament, a la seva manera, el procés gradual d'apropament extremadament complex i d'altíssima intensitat dolorosa, latent i a ràfegues que es produeix entre una filla i el seu pare, atrapats a les xarxes d'una "història de traïció, abandonament i amor".

"M'agradaria ajudar-te perquè mai no t'he ajudat, però seré implacable." De tornada al seu país natal després de 15 anys de carrera als Estats Units, el director dues vegades oscaritzat Esteban Martínez (**Javier Bardem**), antic *enfant terrible* del cinema espanyol, proposa a la seva filla Emilia (**Victoria Luengo**), una actriu que lluita per obrir-se camí, un paper important en el seu nou projecte: una pel·lícula d'època sobre el conflicte del Sàhara Occidental. Però el passat pesa enormement en les relacions paternofiliales, ja que l'Esteban va abandonar la seva família just abans del naixement de l'Emília, qui només va tornar a veure esporàdicament durant la seva infància, episodis dels quals els dos protagonistes guarden records totalment diferents. La tensió subjacent, alimentada per la culpa, l'ego, ferides profundes, sentiments contradictoris asfixiants i enormes dificultats de comunicació, anirà desplaçant-se i entrant en ebullició durant el rodatge a l'àrida illa de Fuerteventura...

Pas a pas, la trama magistralment cuinada a foc lent —desbordant de subtext, ressonàncies i revelacions progressives— per Sorogoyen i la seva coguionista **Isabel Peña** dissectiona les nebuloses facetes de la veritat i la memòria al voltant de l'epicentre traumàtic de dos personatges —interpretats de forma magnífica— que tenen dificultats per mirar-se als ulls, però que es busquen constantment amb la mirada i intenten desfer feixugament el seu passat compartit. Un remolí de sentiments a flor de pell i reprimits, al límit del somnambulisme, al qual se suma el tema de l'autoritat i de les dinàmiques de dominació i violència jeràrquica en uns rodatges cinematogràfics on els temps han canviat per als directors totpoderosos. Una presa de consciència que la pel·lícula (que també és, evidentment, una obra sobre el mateix cinema i la seva fabricació) desenvolupa amb enorme habilitat i de manera soterrada fins a assolir el seu paroxisme, sense perdre mai, però, el fil principal: la senzillesa d'unes emocions exacerbades i reprimides. Tot això conforma un equilibri subtil que converteix **El ser querido** en una obra dolorosa i profundament humana, captivadora, muntada en un estil visual audaç i sofisticat (irrupcions en blanc i negre, joc amb els formats, etc.) i en una posada en escena de gran mestratge, alternant punts de vista per trobar el millor enfocament entre la interiorització i l'exteriorització dels perillous remolins afectius.

Fabien Lemercier - cineuropa.org